

Juune en het Nachtbos

GERRIE BURNELL

Illustraties door Laura Ellen Anderson

M UITGEVERIJ
memphis
belle

Er was eens een meisje dat Juune heette en dat een zeldzaam muzikaal talent had. Ze hoorde liedjes in de wind, alle regen had voor haar een ritme, en het fladderen van vlindervleugels klonk als een belofte. Elk instrument dat Juune in handen kreeg kon ze meteen bespelen, zonder dat ze ooit een noot had leren lezen. Maar van haar harp hield ze het meest. Soms, 's avonds laat, als zij en haar kat Maanlicht alleen waren, dacht Juune een muziekinstrument te horen dat doordrong tot in haar hart. Een instrument, gemaakt van zilveren wolken, dat in al haar dromen voorbij kwam zweven ...

Hoofdstuk Een

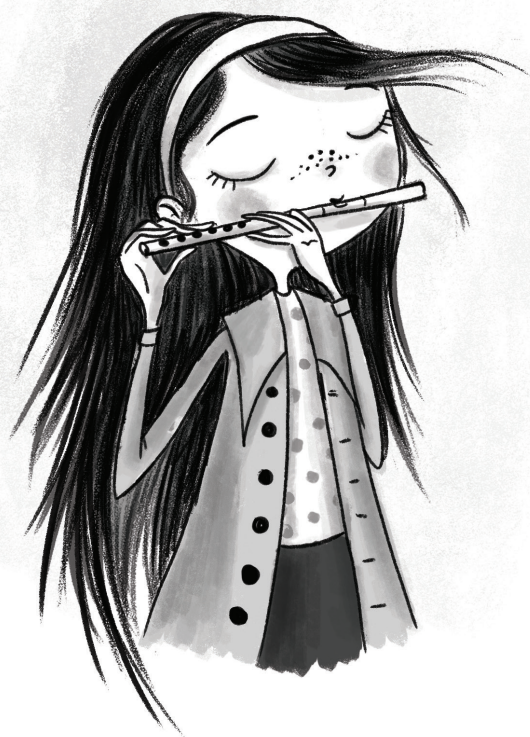
EEN BOEK IN LEER GEBONDEN

Sterrendief-wolken joegen langs de hemel,
en gestaag als het kloppen van een hart
daalde een ruisende regen over Wolkenstad
neer. Op de dertiende verdieping van het
Grote Flatgebouw glipte Juune haar huis uit,
klapte haar Rode Pluutje open en zweefde
licht als een veertje via de traptreden naar

beneden. Ze werd op de voet gevolgd door haar bijzondere kat Maanlicht. Hij heette zo omdat hij ooit bij volle maan was komen aanlopen, en Juune nam hem altijd overal mee naartoe.

Toen ze op de negende verdieping kwamen,

stopte de kat even en bleef de paraplu stil in de lucht hangen, als het pluusje van een paardenbloem. Met één hand pakte Juune het zilveren handvat vast en met de andere haalde ze haar piccolo uit haar jaszak. Het wijsje dat ze speelde weerklonk door het trappenhuis.

Naast haar ging een paarsblauwe deur open en er kwam een jongen tevoorschijn, zo geruisloos als een zuchtje wind: Daan Daniëls.

‘Hoi, kun je me helpen?’ zei Juune vrolijk. Daan knikte en floot een keer, zacht en laag. In een zilveren werveling kwam er een majestueuze wolf met een vacht als zachte mist naar buiten. Zij begroette Juune met een vriendelijk likje over haar regenlaars. ‘Hallo Zilver,’ giechelde Juune en ze kriebelde de wolf achter haar oren waarna het viertal, met Juune voorop, verder de trap af ging.

Op de vierde verdieping bleef Juune staan om een ander liedje te spelen. Daan deed mee met zijn tamboerijn, Maanlicht spon en Zilver hilde. Twee luidruchtige kinderen kwamen een klein, rommelig flatje uit gebuiteld.

‘Liesel,’ riep Juune en ze knuffelde het meisje met de vieze nagels en een roze duif in haar warrige bos haren.

‘Ferdie,’ grinnikte Daan en hielp de ernstig

kijkende jongen met zijn keurige sjaal
overeind.

‘Kom mee,’ riep Juune, en met z’n allen
gingen ze de trap af, naar de Langvergeten
Concertzaal in het souterrain van het
gebouw.

Daar aangekomen renden de kinderen het
podium over, door de Verboden Deur heen,
de Bibliotheek van Verboden Muziek in.

Dat was een plek vol stoffige magie en de
geur van geheime liedjes.

‘Oudtante Stance is binnenkort jarig,’ legde
Juune uit, terwijl ze aan het rondkijken was.

‘Ik zoek harpmuziek die nog nooit eerder is
gespeeld.’

Ferdie knikte ernstig. ‘Iets mysterieus en
magnifieks,’ mompelde hij.

‘Iets eeuwenouds,’ zei Daan.

‘Iets dat strikt geheim is,’ piepte Liesel, en
trippelde weg als een muis.

Ferdie liep met grote stappen naar de andere kant van de bibliotheek. Daan en Zilver verdwenen als schichtige schimmen in de donkerste

hoek van de zaal.

‘Laat drie strakke noten horen als je iets vindt,’ riep Juune. ‘Muziek is ons geheime teken.’

Je moet weten dat de kinderen altijd hun muziekinstrumenten meenamen, waarheen ze ook gingen. Liesel had haar glanzende viool op haar rug; Ferdie had zijn accordeon bij zich en Daan droeg een plat hoedje waarop zijn trouwe tamboerijn zat geklemd. Juune droeg haar dierbare harp en had bovendien haar

zakken vol sambaballen en
blokfluiten, die ze allemaal
kon bespelen.

Samen met Maanlicht
bladerde ze door
stoffige, langvergeten
muziekboeken. Eentje
heette *Nachtegalverdriet*, en een
ander *Middernachtdromers*. Ook bekeken ze
een boek zonder titel, gebonden in blauw
leer en met alleen de afbeelding van een
prachtige zangvogel op de kaft. Ze zochten
op alle planken en rekken, maar vonden
niets naar hun zin. Toen bleef er wat
spinrag aan Maanlichts snorharen kleven,
waardoor hij opeens moest niezen en per
ongeluk een plank vol bladmuziek omver
stootte.

Uit het duister schoot Liesel tevoorschijn en
zij ving de dwarrelende pagina's op.

‘Dank je wel,’ lachte Juune. Ze kroelde even door Liesels haren waardoor Storm, de roze duif, wakker werd. Eigenlijk was Storm Juunes huisdier, een cadeautje van haar ouders die met een vliegend circus de wereld over reisden, maar Liesels klitterige haren vormden een perfect nestje.

‘Volgens mij heeft Ferdie iets gevonden,’ grinnikte Liesel.

Ferdie kwam aanlopen met zijn armen vol boeken. ‘Ik heb een solo voor trombone gevonden, een nummer voor accordeon, en een paar prachtige melodieën voor piano. Maar nog niks voor een harp ... Misschien heeft Daan meer geluk?’

De drie kinderen keken naar de jongen en zijn wolf, aan de andere kant van de bibliotheek. Daan, die vrijwel blind was en alleen licht en donker kon onderscheiden, liet zijn handen over de vergeten

muziekboeken glijden om het dunne papier tussen zijn vingers te voelen. Door de hoeveelheid kreukels in de bladzijdes wist hij altijd van elk boek hoe oud het was, en deze waren werkelijk erg oud.

Naast hem liet Zilver een opmerkelijk gegrom horen, en ze trok met haar tanden een boek tevoorschijn. De kinderen liepen er snel naartoe en voorzichtig haalde Juune het boek tussen de blikkerende kaken uit. Het was hetzelfde in leer gebonden boek dat ze daarnet had gezien. De kaft was vaalblauw, met alleen de afbeelding van een wonderlijke gouden zangvogel erop. ‘Het lijkt wel een boek met toverspreuken,’ zei Ferdie zacht.

‘Doe open!’ riep Liesel, die op en neer hupte van opwinding.

In Juunes handen leek het boek uit zichzelf open te vallen op bladzijde zeven. ‘Dit is

ongelofelijk,' stamelde ze. 'Hier staat een harpsolo die *Nachtvlucht* heet.'

Haar drie vrienden keken verbaasd.

'Dat klinkt perfect,' zei Ferdie.

'Laat eens horen!' riep Liesel.

'Wij doen wel mee met het refrein,' bood Daan aan.

Juune pakte haar kleine gouden harp, maar nog voordat ze ook meer één enkele snaar kon aanraken, trilde Maanlichts staart, gingen de haren op Zilvers rug recht omhoog staan en liet Storm een waarschuwende kreet horen. Er was nóg iemand in de bibliotheek. Er gleed een donkere schim tussen de volgeladen boekenkasten door en de kinderen kropen dicht bij elkaar.

'Wie zou er hierbeneden nou rondlopen?' vroeg Daan, met een stem zo zacht als een vallende sneeuwvlok.

'Alleen wij weten dat deze bibliotheek

bestaat,' fluisterde Ferdie.

'Alleen wij ...' begon Juune, maar haar stem stierf weg. Maanlicht sprong in haar armen en Zilver gromde eigenaardig toen vanuit de schaduw een man met zwart-wit haar, als van een ekster, opdook. 'Alleen wij, plus de Dolle Dirigent!' riep Juune uit.

'Gegroet,' zei de angstaanjagend lange man die nu een diepe, elegante buiging maakte. 'O, u bent het maar,' zei Liesel teleurgesteld. De Dolle Dirigent glimlachte zuinig. Hij was niet bepaald dol op kinderen. Maar Juunes muzikale talent had hem bij hun eerste ontmoeting zo diep ontroerd dat hij erg op haar en haar vrienden gesteld was geraakt.

'Wat doet u hierbeneden?' ging Liesel verder.

De Dolle Dirigent bukte zich, alsof hij de kinderen een belangrijk geheim ging

vertellen. ‘Ik zoek een uiterst bijzonder muziekboek,’ zei hij met een zucht. ‘Een boek met daarin het enige lied dat een Sneeuwraaf uit de bomen kan lokken.’ Ferdie begon in gedachten meteen een gedicht te schrijven dat *Een Vogel van Sneeuw en Veren* heette. Daan vroeg zich af in wat voor magisch bos een Sneeuwraaf zou kunnen leven.

Liesel fantaseerde hoe zo’n mystieke vogel eruit zou kunnen zien, maar het enige dat in haar opkwam was de zangvogel van goud, op de kaft van het blauwe boek. ‘Waar kunnen we dat muziekboek aan herkennen?’ vroeg ze voorzichtig. De Dolle Dirigent ging weer rechtop staan. ‘Het is heel oud, heel zeldzaam, heel bijzonder. Het heeft geen titel, er staat alleen een tekening van de Sneeuwraaf op de kaft.’ De kinderen wisten niet wat ze hoorden.

‘Bedoelt u dit?’ vroeg Juune kalm, en ze liet het prachtige, in leer gebonden boek zien. De ogen van de Dolle Dirigent glinsterden vervaarlijk, en even leek het alsof hij in een trance raakte. ‘Ja!’ zei hij scherp. ‘Geef hier!’ en met een zwaai van zijn zwarte satijnen mantel graaide hij het boek uit Juunes handen.

